

Celý text projevu prezidenta Ruské federace Vladimira Putina

Vážení občané Ruska! Drazí přátelé! Dnes opět považuji za nevyhnutelné vrátit se k tragickým událostem, které se odehrávají na Donbasu, i klíčovými otázkami zajištění bezpečnosti samotného Ruska.

Začnu z toho, o čem jsem mluvil ve svém projevu 21. února letošního roku. Řeč jde o tom, co v nás vyvolává osobité obavy a znepokojení, o těch zásadních hrozbách, které rok po roku krok za krokem hrubě a bez okolků vytvářejí nezodpovědní politici Západu ve vztahu k naší zemi. Mám na mysli rozšíření bloku NATO na východ, přiblížení jeho vojenské infrastruktury k ruským hranicím.

Je dobře známo, že během 30 let jsme se vytrvale a trpělivě snažili domluvit s předními zeměmi NATO na principech spravedlivé a nedělitelné bezpečnosti v Evropě. V rámci reakcí na naše návrhy jsme neustále naráželi na cynické lži a podvádění, nebo na pokusy nátlaku a vydírání, a Severoatlantická aliance se zatím nehledě na všechny naše protesty a obavy neustále rozšiřuje. Vojenská mašinerie se pohybuje a, zopakují, přibližuje se k našim hranicím.

Proč se tohle všechno děje? Odkud se bere tato drzá manýra jednat z pozice vlastní výlučnosti, neomylnosti a toho, že je všechno dovoleno? Odkud se bere přezíravý, pohrdavý vztah k našim zájmům a naprosto legitimním požadavkům?

Odpověď je jasná, všechno je pochopitelné a očividné. Sovětský svaz koncem 80. let minulého století zeslábl, a poté se úplně rozpadl. Celý průběh událostí, které se tehdy děly, je pro nás dobrou lekcí i dnes, a přesvědčivě ukázal, že paralýza moci, vůle – to je první krok k úplné degradaci a zapomnění. Jakmile jsme na nějakou dobu ztratili víru v sebe, tak konec a rovnováha sil ve světě byla narušena.

To vedlo k tomu, že dřívější dohody, smlouvy už fakticky neplatí. Přemlouvání a prosby nepomáhají. Všechno, co se nelíbí hegemonovi, těch, kteří jsou u moci, je archaickým, zastaralým, nepotřebným. A naopak: vše, co je pro ně výhodné, je prezentováno jako pravda v poslední instanci, protlačuje se za každou cenu, vulgárně, všemi způsoby. Ty, kteří nesouhlasí, lámou přes koleno.

To, o čem teď mluvím, se netýká jen Ruska, a nejen nás to znepokojuje. To se týká celého systému mezinárodních vztahů, a někdy i samotných spojenců USA. Po rozpadu SSSR fakticky začalo předělávání světa, a normy, které se vytvořily k této době v oblasti mezinárodních vztahů – a klíčové, základní z nich byly přijaty na základě výsledků 2. světové války a do velké míry zakotvují její výsledky – začaly vadit těm, kdo se označil za vítěze studené války.

Samozřejmě v praktickém životě, v mezinárodních vztazích, v pravidlech jejich regulování, bylo třeba brát v úvahu změny situace ve světě i samotnou rovnováhu sil. Bylo zapotřebí to však dělat profesionálně, plynule, trpělivě, s ohledem a respektováním zájmů všech zemí, a přitom si uvědomovat svoji zodpovědnost. Ale ne

– stav euforie z absolutní nadřazenosti, jakéhosi současného druhu absolutismu, a ještě i na pozadí nízké úrovně obecné kultury a arogance těch, kdo připravoval, přijímal a protlačoval rozhodnutí, výhodná jen pro ně samotné. Situace se začala rozvíjet podle jiného scénáře.

Za příklady nemusíme chodit daleko. Nejdřív bez jakéhokoliv svolení Rady bezpečnosti OSN provedli krvavou vojenskou operaci proti Bělehradu, použili letadla, rakety přímo v samém centru Evropy. Několik týdnů přetrvávajícího bombardování civilních měst, infrastruktury, která zabezpečuje normální život. Je potřeba připomínat tato fakta, protože někteří západní kolegové neradi vzpomínají na tyto události, a když o tom mluvíme, dávají přednost poukazovat ne na normy mezinárodního práva, ale na okolnosti, které se vykládají, jak se jim to hodí.

Pak přišly na řadu Irák, Libye, Sýrie. Nelegitimní použití vojenské síly proti Libyi, překroucení všech rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN ohledně libyjské otázky, způsobilo úplné zničení státu, vzniku obrovského ohniště mezinárodního terorismu. Země se ocitla v humanitární katastrofě, v pekle do dnešního dne trvající mnoholeté občanské války. Tragédie, na kterou odsoudili stovky tisíc, miliony lidí nejen v Libyi, ale v celém tomto regionu, poskytla prostor pro vznik masového migračního toku ze severní Afriky a Blízkého východu do Evropy.

Podobný osud připravili i Sýrii. Bojové kroky západní koalice na území této země bez souhlasu syrské vlády a souhlasu Rady Bezpečnosti OSN – to není nic jiného než agrese, intervence.

Zvláštní místo v této řadě však má samozřejmě vpád do Iráku, také bez jakýchkoliv právních důvodů. Jako záminku zvolili jakože důvěrnou informaci, kterou mají USA o tom, že v Iráku jsou zbraně hromadného ničení. Jako důkaz, veřejně a na očích u celého světa, ministr zahraničí USA třásl jakousi zkumavkou s bílým práškem a všechny ubezpečoval, že to je ta chemická zbraň, na které pracují v Iráku. A pak se ukázalo, že to všechno bylo zfalšováno, bluf: v Iráku nejsou žádné chemické zbraně. Neuvěřitelné, zvláštní, ale fakt zůstává faktem. Mělo tady místo lhaní na nejvyšší státní úrovni i z vysoké tribuny OSN. A jako výsledek jsou obrovské oběti, škody, neuvěřitelný rozkvět terorismu.

Obecně vzniká dojem, že prakticky všude, v moha oblastech světa, kam přichází Západ nastolovat svůj pořádek, nakonec zůstanou krvavé, nehojící se rány, vředy mezinárodního terorismu a extremismu. Všechno, co jsem řekl, jsou jenom ty nejkřiklavější, ale zdaleka ne jediné příklady porušení mezinárodního práva.

V této řadě jsou i sliby, dané naší zemi, že NATO se nebude rozšiřovat dále na východ ani o centimetr. Opakují, lhali, a slovy lidu můžu říct, že nás jednoduše podvedli. Ano, často můžeme slyšet, že politika je špinavá věc. Možná, ale ne natolik, a ne do takové míry. Vždyť takové švindlířské chování je v rozporu nejen s principy mezinárodních vztahů, ale především s všeobecně uznanými normami morálky a slušného chování. Kde je tady spravedlnost a pravda? Jenom samá lež a pokrytectví.

Samotní američtí politici, politologové a novináři píšou a mluví mimochodem o tom, že uvnitř USA byla v posledních letech vytvořena skutečná „říše lži“. Je těžké s tím nesouhlasit, je to skutečně tak. Jenže přílišná skromnost je zbytečná, USA jsou přece jenom velká země, mocnost tvořící systém. Všechny její satelity nejen pokorně a poddajně ve všem přitakávají, ale také kopírují jejich chování, nadšeně přijímají pravidla, která jim navrhuje. Proto se dá naprosto odůvodněně a s jistotou říci, že celý takzvaný západní pakt založený USA podle vlastního vzoru a podoby je právě touto „říší lži“.

Co se týče naší země, pokusili se nás po rozpadu SSSR nehledě na bezprecedentní otevřenost nového současného Ruska, připravenosti čestně spolupracovat s USA a dalšími západními státy v situaci fakticky jednostranného odzbrojení okamžitě dobít a již definitivně zničit. Právě tak to bylo v devadesátých letech, na začátku dvoutisících let, když takzvaný kolektivní Západ aktivně podpořil separatismus a žoldácké útvary na jihu Ruska. Kolik obětí, jaké ztráty jsme tehdy měli, než jsme definitivně zlomili vaz světovému terorismu na Kavkaze. Pamatujme si na to a nikdy nezapomeneme.

Pokusy o využití nás ve vlastních zájmech, o zničení našich tradičních hodnot a o vnucení svých pseudo hodnot, jež by nás, náš národ rozežiraly zevnitř, pravidla, která agresivně prosazují ve svých zemích a která přímo vedou k degradaci a degeneraci, poněvadž odporují samotné lidské nátuře, se vlastně nezastavovaly do posledního času. To se ale nestane, nikomu a nikdy se to nepovedlo. Nepovede se to ani dnes.

Nehledě na to jsme přece jenom podnikli v prosinci 2021 další pokus o dosažení s USA a jejich spojenci dohody o principech zajištění bezpečnosti v Evropě a o nerozšíření NATO. Bylo to však marné. Postoj USA se nemění. Nepovažují za nutné dohodnout se s Ruskem v této pro nás klíčové otázce, sledují vlastní cíle a opovrhují našimi zájmy.

V této situaci vzniká u nás samozřejmě otázka, co dělat dál, co očekávat? Dobře z dějin známe, jak se v roce 1940 a na začátku roku 1941 minulého století snažil Sovětský svaz všemožně odvrátit, anebo aspoň odložit rozpoutání války. Až do poslední chvíle se snažil neprovokovat potenciálního agresora, neztělesnil nebo odložil nejnnutnější aktivity na přípravu odražení nevyhnutelného útoku. Kroky, které byly nakonec podniknuty, byly již katastrofálně opožděné.

Země nebyla v důsledku toho připravena na silné odražení invaze nacistického Německa, které bez vyhlášení války zaútočilo na naši vlast 22. června 1941. Nepřítele se podařilo zastavit a pak i zničit, ale za obrovskou cenu. Pokus o usmíření agresora na prahu Velké vlastenecké války byl chybou, která náš národ přišla draze. Hned v prvních měsících války jsme ztratili obrovská, strategicky důležitá území a miliony lidí. Po druhé tuto chybu neuděláme, nemáme na to právo.

Ti, kdo se ucházejí o světovou nadvládu, veřejně, beztrestně, a zdůrazňují, bez žádných důvodů na to, vyhlašují nás, Rusko, za svého nepřítele. Mají dnes skutečně větší finanční, vědecké, technologické a vojenské kapacity. Víme o tom a objektivně

hodnotíme hrozby v ekonomické sféře, jež znějí pořád na naši adresu, stejně jako své kapacity v čelení tomuto drzému a permanentnímu vydírání. Opakuji, hodnotíme je bez iluzí, nanejvýš realisticky.

Co se týče vojenské aféry, dnešní Rusko je dokonce po rozpadu SSSR a ztrátě značné části jeho potenciálu jednou z nejsilnějších jaderných mocností na světě, navíc má jistou převahu v řadě moderních zbraní. Nikdo proto nesmí pochybovat, že přímý útok na naši zemi způsobí rozdrčení a hrozné následky pro každého potenciálního agresora.

Ale technologie, včetně obranné, se rychle mění. Vůdcovství v této sféře přechází a bude přecházet z jedné rukou do jiných, ale vojenské osvojení území přilehlých k našim hranicím, když to dovolíme udělat, bude na desetiletí dopředu a možná také navždy vytvářet pro Rusko stále větší naprosto nepřijatelnou hrozbu.

Již dnes, podle rozšíření NATO na východ, se stává situace pro naši zemi každým rokem stále horší a nebezpečnější. Navíc vedení NATO mluví v posledních dnech přímo o nutnosti urychlení postupu infrastruktury aliance k ruským hranicím. Jinými slovy je jejich postoj stále tvrdší. Nemůžeme dál prostě přihlížet tomu, co se děje. Bylo by to z naší strany absolutně nezodpovědné.

Další rozšíření infrastruktury Severoatlantické aliance, zahájené vojenské osvojení ukrajinského území je pro nás nepřijatelné. Nejde samozřejmě o samotnou organizaci NATO, je to pouhý nástroj zahraniční politiky USA. Problém je v tom, že na územích přilehlých k nám, vlastně na našich historických územích, se vytváří vůči nám nepřátelské „anti Rusko“, které je pod úplnou kontrolou zvenčí, kde se usilovně zabydlují ozbrojené síly zemí NATO a které zásobují nejmodernějšími zbraněmi.

Pro USA a jejich spojence je to takzvaná politika zadržování Ruska, zjevná geopolitická dividenda. Ale pro naši zemi je to otázka života a smrti, otázka naší historické budoucnosti jako národa. Není to nadsázka, je to fakt. Je to reálná hrozba nejen pro naše zájmy, ale pro samotnou existenci našeho státu, pro jeho suverenitu. Je to právě ta červená linie, o které se nejdříve mluvilo. Překročili ji.

V této souvislosti je třeba zmínit situaci na Donbasu. Vidíme, že ty síly, které v roce 2014 provedly na Ukrajině státní převrat, se chopily moci a udržují si ji pomocí v podstatě dekorativních volebních procedur, definitivně odmítly řešit konflikt mírovou cestou. Osm let, nekonečně dlouhých osm let, jsme dělali vše pro to, aby se situace vyřešila mírovou, politickou cestou. Vše marně.

Jak jsem již řekl ve svém předchozím projevu, na to, co se tam děje, se nelze dívat bez soucitu. Už se to prostě nedalo dál trpět. Bylo nutné okamžitě zastavit tento zlý sen – genocidu milionů lidí, kteří tam žijí a kteří doufají jen v Rusko, kteří doufají jen v nás s vámi. Právě tyto touhy, pocity a bolest lidí byly hlavní motivací pro naše rozhodnutí uznat lidové republiky Donbasu.

Co považuji za důležité dodatečně vyzdvihnout. Přední země NATO v zájmu dosažení

svých cílů podporují na Ukrajině extrémní nacionalisty a neonacisty, kteří zase nikdy neodpustí obyvatelům Krymu a Sevastopolu jejich svobodnou volbu sjednotit se s Ruskem.

Samozřejmě, že půjdou na Krym, stejně jako na Donbas, s válkou, s tím, aby zabíjeli, stejně jako zabíjeli bezbranné lidi trestající z ukrajinských nacionalistů, Hitlerových kolaborantů za Velké vlastenecké války. Otevřeně se hlásí i ke svým nárokům na celou řadu dalších ruských území.

Celý vývoj událostí a analýza přicházejících informací ukazuje, že střet mezi Ruskem a těmito silami je nevyhnutelný. Je to jen otázka času: připravují se, čekají na vhodný okamžik. Nyní také tvrdí, že chtějí jaderné zbraně. To nedopustíme.

Jak jsem již řekl dříve, Rusko přijalo nové geopolitické reálie po rozpadu SSSR. Respektujeme a budeme respektovat všechny nově vzniklé země v postsovětském prostoru. Respektujeme a budeme respektovat jejich suverenitu a příkladem toho je pomoc, kterou jsme poskytli Kazachstánu, jenž čelil tragickým událostem a výzvám vůči své státnosti a celistvosti. Rusko se však nemůže cítit bezpečně, nemůže se rozvíjet, nemůže existovat, když z území dnešní Ukrajiny přichází neustálá hrozba.

Připomínám, že v letech 2000-2005 jsme vojensky bojovali proti teroristům na Kavkaze, bránili jsme celistvost našeho státu, ochránili jsme Rusko. V roce 2014 jsme podpořili obyvatele Krymu a Sevastopolu. V roce 2015 jsme pomocí našich ozbrojených sil postavili spolehlivou bariéru pronikání teroristů ze Sýrie do Ruska. Neměli jsme jinou možnost, jak se bránit.

Totéž se děje i nyní. Vám a mně prostě nezbyl jiný způsob obrany Ruska a našeho lidu než ten, který jsme nuceni dnes použít. Okolnosti vyžadují, abychom jednali rozhodně a okamžitě. Lidové republiky na Donbase požádaly Rusko o pomoc.

V této souvislosti jsem v souladu s článkem 51, části 7 Charty OSN, se souhlasem Rady federace Ruska a v rámci plnění smluv o přátelství a vzájemné pomoci s Doněckou lidovou republikou a Luhanskou lidovou republikou, které Federální shromáždění ratifikovalo 22. února tohoto roku, přijal rozhodnutí o provedení zvláštní vojenské operace.

Jejím cílem je chránit lidi, kteří jsou již osm let vystaveni zneužívání a genocidě ze strany kyjevského režimu. Za tímto účelem budeme usilovat o demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny a postavíme před soud ty, kdo se dopustili četných krvavých zločinů proti civilnímu obyvatelstvu, včetně občanů Ruské federace.

Přičemž naše plány nepočítají s okupací ukrajinských území. Nemáme v úmyslu nikomu nic vnucovat násilím. Současně slyšíme, že v poslední době se na Západě stále

častěji objevují prohlášení, že dokumenty podepsané sovětským totalitním režimem, které zakotvují výsledky 2. světové války, by se již neměly plnit. Co na to odpovědět?

Výsledek 2. světové války, stejně jako oběti, které naši lidé přinesli na oltář vítězství nad nacismem, je posvátný. To však není v rozporu s vysokými hodnotami lidských práv a svobod, které vycházejí z těch reálií, které vznikly k dnešnímu dni během poválečných desetiletí. Nepřekračuje ani právo národů na sebeurčení zakotvené v článku 1 Charty OSN.

Připomínám, že ani při vzniku SSSR, ani po 2. světové válce se nikdo neptal lidí žijících na tom nebo jiném území, které tvoří dnešní Ukrajinu, jak chtějí uspořádat svůj život. Naše politika je založena na svobodě, na svobodě volby pro každého, aby mohl rozhodovat o své budoucnosti a budoucnosti svých dětí. Považujeme za důležité, aby toto právo, právo výběru, mohly používat všechny národy, které žijí na území dnešní Ukrajiny, každý, kdo bude chtít.

V této souvislosti se obracím také na občany Ukrajiny. V roce 2014 mělo Rusko povinnost chránit obyvatele Krymu a Sevastopolu před těmi, které vy sami nazýváte „nacisty“. Obyvatelé Krymu a Sevastopolu se rozhodli pro svou historickou vlast, pro Rusko, a my jsme je podpořili. Opakuji, prostě jsme nemohli postupovat jinak.

Dnešní události nejsou spojeny s potlačováním zájmů Ukrajiny a ukrajinského lidu. Jde o ochranu samotného Ruska před těmi, kdo si vzali Ukrajinu jako rukojmí a snaží se ji využít proti naší zemi a jejímu lidu.

Opakuji, naše akce jsou sebeobranou proti hrozbám, které nám hrozí a proti ještě většímu neštěstí, než jaké se děje dnes. Jakkoli je to těžké, žádám vás, abyste to pochopili a vyzývám vás ke spolupráci, abychom mohli co nejdříve obrátit tuto tragickou stránku a postupovat společně vpřed, nedovolit nikomu zasahovat do našich záležitostí, do našich vztahů, ale budovat je samostatně, aby to vytvářelo nezbytné podmínky pro překonání všech problémů a navzdory státním hranicím nás to zevnitř posilovalo jako jeden jednotný celek. Věřím v to, v naši budoucnost.

Musím se také obrátit na vojáky Ozbrojených sil Ukrajiny.

Vážení přátelé! Vaši otcové, dědové a pradědové nebojovali proti nacistům, nebránili naší společnou vlast, aby se dnešní neonacisté mohli chopit moci na Ukrajině. Přísahali jste věrnost ukrajinskému lidu, nikoliv protilidové juntě, která Ukrajinu okrádá a vysmívá se právě tomuto lidu.

Nevykonávejte její trestné rozkazy. Vyzývám vás, abyste okamžitě složili zbraně a vrátili se domů. Vysvětlím: všichni příslušníci ukrajinské armády, kteří splní tento požadavek, budou moci bez překážek opustit válečnou zónu a vrátit se ke svým

rodinám.

Znovu důrazně upozorňuji, že veškerou odpovědnost za případné krveprolití ponese výhradně režim, který vládne na území Ukrajiny.

Ted' několik důležitých, velmi důležitých slov pro ty, u kterých může vzniknout pokušení zasáhnout zvenčí do probíhajících událostí. Pokud se někdo pokusí nám bránit, nebo by se pokusil vytvořit hrozbu pro naši zemi, pro náš lid, měl by znát, ať to je kdokoliv, že odpověď Ruska bude okamžitá a bude mít pro vás takové následky, s jakými jste se ve své historii nikdy nepotkali. Jsme připraveni na jakýkoliv vývoj situace. Všechna nezbytná rozhodnutí byla učiněna. Doufám, že budu vyslyšen.

Vážení občané Ruska!

Blahobyt, samotná existence celých států a národů, jejich úspěch a životaschopnost, vždy berou původ v mocném kořenovém systému své kultury a cenností, zkušenostech a tradicích svých předků a samozřejmě přímo závisí na schopnosti rychle se přizpůsobovat k neustále se měnícímu životu, na soudržnosti společnosti, její připravenosti ke konsolidaci, shromáždit do jednoho celku všechnu svoji sílu, a jít kupředu.

Síly jsou potřeba vždy – vždy, ale síla může být různé kvality. V základě politiky „říše lži“, o které jsem mluvil na začátku svého projevu, leží především hrubá, přímočará síla. V takových případech u nás říkáme: „Síla je, a rozum není potřeba.“

A my s vámi víme, že skutečná síla spočívá ve spravedlnosti a pravdě, která je na naší straně. A pokud tomu tak je, je těžké nesouhlasit s tím, že právě síla a připravenost k boji leží v základu nezávislosti a suverenity, ony jsou těm nezbytným základem, na kterém je možné spolehlivě budovat svoji budoucnost, stavět svůj dům, svoji rodinu, svoji vlast.

Vážení spoluobčané!

Jsem přesvědčen, že vojáci a důstojníci Ozbrojených sil Ruska, kteří jsou oddaní své vlasti, profesionálně a odvážně vyplní svůj dluh. Nepochybuji, že zkonsolidovaně a efektivně budou konat všechny úrovně státní správy, odborníci, kteří odpovídají za stabilitu naší ekonomiky, finančního systému, sociální sféry, ředitelé našich společností a celý ruský byznys. Spoléhám na zkonsolidovanou, vlasteneckou pozici všech parlamentních hnutí a veřejných sil.

Nakonec, jak tomu vždy bylo v historii, osud Ruska je v dobrých rukou mnohonárodnostního lidu. A to znamená, že přijatá rozhodnutí budou vyplněna, stanovené cíle budou dosaženy, bezpečnost naší vlasti bude spolehlivě zaručena.

Věřím ve vaši podporu, v tu nepřemožitelnou sílu, kterou nám dává naše láska k vlasti.

09:54 24.02.2022